

Németh Bálint

ÚTMEGSZAKÍTÁS

Felpattantam a műbőr ülésről, mint aki ébred, holott csak újabb réteget nyúztam le egy túlságosan gyakran ismételt álomról. Homlokomon az ér kidüledt, mert hiába bíztam magam zakatolásra, fémszagra, alkalmi légvonatra, hűtlenül közvetítettek, és hogy valójában te beszélsz velük közös nyelvet, nem én – erre döbbsentem rá. Légy vágott keresztül a fülkén, udvariatlan figyelmeztetés, pedig akkor még hittem, mint komoly fiúk a menetrend varázslatában, elhatározásom erejében. Tászkám lerántottam a poggyásztartóról, hátra se néztem, mert tudtam, úgyszólván követsz majd. És jöttél is, de nem parancsoló szándékom vezérelt, hanem a nehezebb időkre megőrzött szájalom, melyet most fintorogva kezdted felélni, akár az olcsó halkonzervet. Vagonunk nyitva felejtett ajtaja, a szerelvény állhatatos lassulása, a falevelek erőszakosan élesedő kontúrjai odakint, mintha viszonylatunk erezetének torzképét mutatták volna, és akkor már nem volt visszaút, le kellett szállni két állomással korábban. Megint azt hittem, ébredek, de csak egy másik, kölcsönkapott álomba ereszkedtem alá, kissé szédülten a ruhába, bőrbe, szívbe tapadt kánikulától. Te vetted észre hamarabb, hogy a rossz oldalon szálltam le, kiszáradt fűbe léptem, ahol nincs is peron, de nem neveltél – nem maradt már benned erő, kímélet. Hirtelen, közös időnk a szerelvény és a drótkerítés közt támadt senki földjén, üres konzervdoboz hallgatása, ablaktáblák közé szorult legyek zümmögése, aztán az unalom szálkás csontváza abban a két percben, mielőtt vonatunk továbbhaladt nélkülünk. Mert végül továbbhaladt, ebben is tévedtem tehát, mert akkor mégsem álom, mégsem a kötött pálya váratlan, hősies és végleges elhagyása, hiszen kiderült, hogy sajnos innen is van tovább, mert még innen is van visszaút.

Jónás Tamás

ÚJHOLD

Próbáltam útra térni.
Gyűlölnék az utak.
A célban heverészni.
De már egy sem maradt.

Cipő, szerelem, étel
lehet (s az is) közös.
Jól áll nekem a szégyen.
Nem leszek üstökös.

A fehér csont elég volt:
a földre helyezem.
Legyen a szívemből hold.
Húljön ki odafenn.

A NYOLCADIK NAPON

Szagom maradt az egyetlen, mit őrzök féltve még.
Hamis történetek között igaznak maradék.
Talán akad még mozdulat, mi jellemez, kiad.
Minden más elhagy, elmos, elken, megreped, szakad.
Túl szelíd szavak mögött bújok meg én, a vad.
Fáj, hogy nem vagy. Jobban fáj, hogy néha-néha vagy.